

Zapomněnky

Než Láďa s Lindou po koupeli v jezírku doběhli domů, potkali se u dubu s lištičkou. Pampe prospala ve stínu horké odpoledne a právě se chystala navštívit králíka. Děti vykročily z lesa na louku, kde Linda za chůze občas pohladila liščí kožich.

Náhle všechny vylekalo pronikavé volání: „Jen počkejte, až uvidím vaši mámu! Pěkně jí povím, že se její děti mazlí s liškou! Copak nevíte, že lišky mají vzteklinu?! A navíc je žlutá, možná má ještě ke všemu žloutenku!“

Děti se otočily a uviděly paní Vymetalovou, jak nese z lesa košík, nejspíš plný hub. Naštěstí se staré paní nechtělo jít přes louku k jejich domovu ihned žalovat, ale zamířila kratší cestou do vsi. Obrovský klobouk, na kterém zářila barevná stuha a ještě barevnější umělé květiny, se jí za rázné chůze pohupoval na hlavě.

„No nazdar!“ polekal se kluk. „Ta to určitě mamce poví a pak nebudeme smět chodit samy do lesa!“

„Já ale nejsem vůbec vzteklá,“ žasla nad tím nařčením Pampe.

„To sotva doma vysvětlíme,“ posmutněla holčička. „Maminka by nám opravdu nedovolila hladit lišku, měla by strach, že nás kousneš,“ vysvětlovala Linda. „Co budeme dělat?“

„Máma chodí nakupovat už v pondělí ráno, děda je na návštěvě a já jdu do školy. To tedy opravdu nevím, kdo nám pomůže. Tahle bába si nenechá ujít žádnou zlomyslnost, určitě bude žalovat.“

„Doběhnu pro radu k Bojmírovi,“ rozhodla Pampe. „Pozdravujte Tobyho, na něj už je pozdě, aby běžel se mnou. Netopýr určitě vymyslí dobrou radu sám i bez Hejkala.“

Děti běžely s nadějí domů, žlutá kamarádka pádila zpátky přes strážnou kytku do srubu za Bojmírem. Ten se právě probouzel v dobré náladě, zato veverka raději pro jistotu vyskočila na skříň. Netopýr vyslechl, jaký problém chce dětem způsobit jedna potřeštěná osoba. Přemýšlel, co by tak mohl zítra ráno použít za vhodné kouzlo na žalobnici Vymetalovou. „Nějak mě nenapadá, která kytka by pomohla proti pomluvám, žalování, nebo aby bába přestala úplně mluvit. Jenže zlou věc by mi Hejkal neodpustil, stačí, co jsem provedl tobě, Pampe.“

Liška se zamyslela: „Stačilo by, aby zapomněla, co vlastně viděla. Neznáš vhodnou kytku na zapomenutí?“

„Děda měl na zahrádce pomněnky, ale ty jsou spíš na vzpomnutí, a také už dávno odkvetly. Jestli je má nasušené, to tedy vážně nevím, v jeho zásobách se nevyznám.“ Bojmír se zamyšleně drbal drápkem z konce křídla za velkýma ušima.

„A nevíš, co roste za pomněnkami? Kdybychom našli ZA POMNĚNKAMI rostlinu, dáme jí jméno Zapomněnka a ta by mohla být vhodná pro zapomenutí, ne?“

„Tys prostě chytrá, správná liška, Pampe!“ zajásal netopýr. „Letíme se tedy podívat.“

Bojmír přistál na keři v zahradě, žlutý kožich doběhl vzápětí k němu. Netopýr ukázal dlouhým prstem na místo, kde zbyl trs uschlých, zčernalých stvolů a lístků. Po krásných kvítkách ani památky, zato za bývalou krásou pomněnek rostly houby. Oranžové voňavé houbičky. „Hurá, lišky!“ zvolal Bojmír.

„Kde?“ otáčela se zvědavě Pampe.

„Ale ne, tady, tyhle houby se jmenují lišky. Děda je neposbíral, protože na ně zapomněl. Za pomněnkami rostou zapomenuté houby, tedy lišky Zapomněnky. To je ono, Pampe! Ať zítra Toby vyřídí dětem, že se nemusí bát. Brzy ráno ještě zvládnou doletět do vsi postarat se o tu bláznivou ženskou. Zato tebe nesmí už nikdo zahlédnout, na to dej pozor!“

Ráno maminka budila obě děti: „Lindo, Láďo, vstávat! Ládíka odvedeme ke škole a ty, Linduško, půjdeš se mnou nakupovat.“

Láďa při oblékání šeptal sestře, jestli se raději samy nepřiznají a nezkusí mámě namluvit, že stará paní měla jen halucinace. To už ale holčička zahlédla z okna králíka, vyběhla ven a od Tobyho přinesla zprávu, že pomoc je na cestě.

Když děti s mámou mířily ke škole, zaslechly náhle zavolání: „Počkej, Lindo, musím ti něco moc důležitého říci, to budeš koukat!“ Máma i dcera se naráz otočily, protože to jméno patřilo jim oběma. Na nepřátelský hlas zareagoval i Láďa. S hrůzou pozoroval, jak si to k nim přes náves metelí paní Vymetalová, až se jí obrovský klobouk natřásá na hlavě.

„Musím ti, Lindo, prozradit...“ řekla udýchaně, vzápětí však vyjekla, protože nad ní zakroužil netopýr a cosi jí ťuklo do klobouku. Překvapeně sundala nevkusnou ozdobu z hlavy, aby si prohlédla, co tam vlastně přistálo. Pak se její tvář nezvykle rozzářila, protože mezi květinami přibyla k ozdobám malá oranžová houbička. Spokojeně si klobouk zase nasadila, aby dopověděla větu: „Musím ti prozradit, že v lese rostou lišky!“ Volány jen zašustily, jak se babka hbitě otočila na podpatku, aby zamířila zase domů.

„Ta paní Vymetalová není normální,“ prohlásila maminka, než dala Láďovi pusku na rozloučenou. „Kvůli takové hlouposti za mnou běží přes celou vesnici.“

